

DEN OFRIVILLIGE
BUSSCHAUFFÖREN

Christer Johfur

DEN OFRIVILLIGE
BUSSCHAUFFÖREN

Första boken om David Lindegren

Mirou Sweden förlag

ISBN: 978-91-519-8818-4

© 2021 Christer Johfur

Mirou Sweden förlag

Första upplagan, första tryckningen

Omslag, foto, grafik, cad-ritningar, redigering och idé: Christer Johfur

Printed in Poland

FÖRORD

Kära bokfreak, bokmal, bokslukare eller hur man nu på allra bästa sätt ska uttrycka detta personliga adjektiv som bäst beskriver någon som älskar att läsa böcker? Den fria tanken och det fria ordet är ju en absolut välsignelse för författaren så innan jag tog plats framför datorn, innan jag började skriva denna roman, kände jag nog att det fanns något inom mig som ville ut. Ut i det fria.

Så nu har du börjat bläddra i min första roman och innan jag började skriva den har jag nog tidigare i mitt liv läst mer än hundra böcker. Flertalet bara skummat igenom, de flesta en enda gång, andra ett par tre gånger och vissa flera gånger.

Visst är det fascinerande hur en författare kan beskriva händelser, scenarier och i sin berättelse obönhörligt dra med sig läsaren rakt in i handlingen? Vissa böcker kan man ju bara inte lägga ifrån sig! Inte sant? Man *måste* ju bara få veta vad som kommer att hända på nästa sida. Är det inte så?

Nå, min förhoppning är att du ska få en god underhållning under den tid som det tar dig att plöja igenom denna roman som man nog får beteckna som en thriller.

För vissa kommer kanske karaktärer kännas igen men för andra inte. Syftet med att dessa karaktärer finns med är att jag har läst flera böcker av författarna, jag tycker mycket om dem så det är ett försök, från min sida, att hylla karaktärerna och författarna bakom dem.

Vad gäller övriga karaktärer och verksamhetsnamn, är dessa enbart mina egna påhitt och även om de kanske förefaller verkliga, är de alltså av mig bara uppiktade för att passa in i denna berättelse.

Så grattis till ditt val av just denna bok. Förhoppningsvis ger den dig många underhållande timmar under läslampan och jag hoppas från hela mitt hjärta att du ska tycka att det är lika roligt att läsa den som jag hade roligt under författandets gång.

Lysekil i maj 2021

C J

PROLOG

Sommaren hade varit en av de varmaste på flera decennier. Men konstigt nog hade media nästan inte alls ägnat denna enkla fakta någon uppmärksamhet att tala om. Värmen hade redan kommit i mitten av maj och varat ända tills slutet av augusti månad med det vanliga avbrottet för regn under midsommarhelgen. Nu var det brittsommar, september och den mjuka vinden smekte buskar och träd till behagliga viskningar på den stora egendomen i den mer fashionabla och prestige- och statusfyllda delen av Skaftö.

Allt sedan den tjugooåttonde maj 1974 då bron stod färdig från fast-landet trodde nog många av öborna att expansionen skulle börja och att exploateringen skulle ta fart i den vackra skärgårdsmiljön. Men av någon anledning uteblev den. Det råder ännu i denna dag fortfarande harmoni, lugn och stillhet.

Nere vid bryggorna på den klippiga, mycket vackra bohuslänska strandtomten låg havet mörkgrönt och nästan som en spegel. Bara några försiktiga krusningar syntes.

Kanske hade några måsar, labbar eller tärnor nyligen svalkat sig i det fortfarande förhållandevis varma havsvattnet? Båtarna som låg förtöjda vid bryggorna såg båda nya och välskötta ut. En av dem var en segelbåt, en sextiofyra fots Hallberg & Rassy i absolut nyskick. Men den andra var av sportigare karaktär. En fabriksny fyrtioåtta fots Sunseeker Superhawk, en lyxig motorkryssare med tre stycken sex-cylindriga dieselmotorer inombords.

Den sjunkande solens varma strålar gjorde att vattnets krusningar speglade sig i de välpolerade vita skroven där de också tycktes dansa. En flock fiskmåsar flög hastigt förbi på låg höjd och utropade sina klassiska klagande läten.

I huvudbyggnaden lyste det svagt av tända lampor och i den stora utomhuspoolen låg ett vackert skimmer, kanske på grund av den tända undervattensbelysningen? De dubbla dörrarna på baksidan av huset var båda öppna. Det skulle ju inte bli svalt, i alla fall inte än på någon timme eller så. Belysningen i trädgården hade precis tänts. Kanske lite väl tidigt? Det skulle ju inte heller bli mörkt än på ett tag. På framsidan av huset var en välordnad trädgård noga planerad, utformad och verkställd. Buskarna var alla nyklippta, gräsmattan likaså och de breda grusgångarna, från den kraftiga stålgrinden fram till villan, gästhuset och garagebyggnaden, var omsorgsfullt krattade. Den stilla vinden fick den svenska flaggan att röra sig något allra högst uppe i flaggstången.

Två fordon stod parkerade på egendomen, en mörkblå sportbil utanför garaget och en familjekombi alldeles utanför huset. Bilen vid garaget var en Ferrari 365 GTB/4 Daytona. Den andra vid huvudbyggnaden var en vit Jaguar XF Sportbrake. Bakluckan på den var fortfarande öppen.

Den stora villan var byggd i två våningar med källare. Den var storleksmässigt som en äldre tiders herrgårdsbyggnad men med en ultramodern design i betong, glas och stål.

Villan såg ut precis som vad den var, ett stilfullt monument över framgång.

Inne i den mjukt upplysta hallen syntes en kvinna upptagen med att tömma matkassar och placera varor i skafferi, kylskåp eller i frysskåp. Hon var i de tidiga fyrtio, smal, mörkhårig, under medellängd och mycket vacker. Hennes leende, utstrålning och charm var helt enkelt bara förtrollande vacker.

Christina Sophie Lindegren var också av adlig börd, en familj från hennes släkt hade flyttat upp till Sverige från södra Tyskland och etablerat sig någon gång under den senare delen av 1700-talet. Släkten hade bytt namn från Von Lindemann till Lindegren något senare och den hade en gedigen teknisk bakgrund. Flera av hennes släktingar var framgångsrika uppfinnare eller ingenjörer och hade därför, som hela släkten, blivit mer eller mindre förmögna. Dock hade de flesta flyttat tillbaka till Tyskland igen, några redan precis efter att det svenska feodalsamhället hade konverterat till industri-samhället och på senare år hennes far som dessvärre hade avlidit något år efter hemkomsten till Hamburg, så den enda släktingen Christina hade kvar i Sverige var hennes mamma som höll till i Lysekil. De flesta av hennes släktingar hade valt att bosätta sig i den lilla orten Reinbeck, strax öster om Hamburg.

Klockan började sakteligen bli sen fredagseftermiddag. Hon ville snarast börja med middagen. Hon funderade på att aktivera infravärmen så de kunde sitta ute och äta alldeles bredvid poolen. Det *var* en speciell dag för henne som hon gärna ville dela och fira med sin familj. Hon hade fått flera officiella erkännanden och utmärkelser från flera kända populära veckotidningar att hennes produkter nu var bland de allra mest prisvärda, i förhållande till den numera erkända höga kvaliteten, på marknaden. Detta hade medfört att försäljningen ökat lavinartat under det senaste året.

Till och med den internationella prestigefyllda tidningen "Vogue" hade uppmärksammat hennes framgångar och skrivit en artikel. Hon hade dessutom ett möte inbokat med en affärsjournalist från tidningen nästa vecka. På hotell George V i Paris. Kanske ville de göra ett större reportage om henne och om hennes affärer?

En dörr på övervåningen öppnades och modern popmusik började fylla upp huset.

- Mamma, får jag gå på bio ikväll med några klasskompisar, frågade Hannah-Louice.

Christina granskade forskande sitt yngsta barn som ju inte längre var något barn.

- Vilka är några klasskompisar, frågade hon neutralt vänligt.

- Det är Gustaf, hans kompis och hans kompis flickvän, svarade Hannah-Louice som satte sig på en stol bredvid köksbordet och tittade på sin mamma med en avvaktande blick.

- Gustaf! utropade Christina förvånad. - Jag har för mig att du tycker han är lite dryg och tråkig, fortsatte hon och tog bort några kastruller från spisen.

- Jaa, sa Hannah-Louice. - Visst är han lite seg ibland men han är rätt trevlig när han verkligen vill.

Christina var tyst och tycktes vara i sina egna tankar en stund.

- Men jag lagar ju en superduper god middag för vi ska alla fira ikväll, sa hon till slut.

- Jag bantar som du vet, sa Hannah-Louice som först tittade på sin klocka och sedan på sin mamma igen med smått oroliga ögon.

- Ok, du kan gå på bio ikväll men om du är hemma senare än elva så blir det inga fler äventyr på obestämba framtid och du vet vad det betyder?

Christina mönstrade sin yngsta dotter med en allvarlig blick.

- Visst mamma jag lovar, sa Hannah-Louise. - Jag är hemma före elva.

Ljudet av en motorcykel började höras på avstånd och som också hastigt närmade sig.

- Jag måste gå nu för att Gustaf har kommit, sa Hannah-Louise.

- Ok men glöm inte bort vad vi har pratat om och glöm inte hjälmen, sa Christina och såg sin dotter gå ut och stänga dörren.

När hon hörde ljudet av motorcykeln tona bort återvände hennes tankar till kvällen. Hon kände sig upprymd, tacksam och faktiskt också något förvånad. Vad hade hon egentligen gjort för att allt detta hade hänt? Hon gick ut, stängde bakluckan på bilen och gick tillbaka in i köket igen för att fortsätta med sin matlagning. Men frågan återkom i hennes huvud: Vilken var den avgörande handlingen som hade triggat i gång händelseförloppet? Telefonen ringde. Det var hennes mamma som återigen undrade när de alla skulle komma och hälsa på igen. Hon längtade naturligtvis efter att få träffa sina barnbarn, även om den äldsta fortfarande var kvar och pluggade i USA. En äggklocka ringde. Hon ursäktade sig med att hon var upptagen med att laga middag men lovade att snarast titta i almanackan och återkomma när hon hade pratat med David. Hon avslutade samtalet, lade ifrån sig telefonen, riktade blicken mot diskbänken, andades in några djupa andetag och gick fram emot den med bestämda steg.

Hon var alldeles för upptagen i sina tankar och med annat för att lägga märke till bilen som stod parkerad bortanför stenvuren en bit bort på andra sidan vägen till egendomen och mannen med kikaren som tycktes följa varenda rörelse hon gjorde genom de stora panoramaliknande fönstren. En annan man bredvid pratade i mobiltelefon. En tredje knappade på en bärbar dator som var placerad på bilens tak och pratade i en mikrofon.

KAPITEL 1

Bilens sexcylindriga dieselmotor spelade ut sitt dova melodiska muller. David Archibald Lindegren skruvade belåtet upp ljudnivån något. Han hade tagit med sig några usb-minnen vilka tillsammans innehöll fyrtioåtta gigabyte med musik. B.B King's "Lucille" känslomässiga ton fyllde hela kupén i hans fabriksnya Lexus vilken han styrde ner mot färjeläget i Finnsbo. Som vanligt var han lite orolig över att han skulle missa färjan fast både klockan och hans förnuft sa honom att han nog skulle hinna i tid. Hans affärskompanjon och nära vän sedan många år tillbaka, hade bara för en liten stund sedan nästan gjort narr av både honom och hans nyinköpta SUV. "Hur kan man köpa en japansk trollbox när det finns europeiska bilar", hade han sagt, absolut inte helt fritt från allvar innan de skildes åt utanför kontoret nere vid Södra Hamnen i Lysekil inför helgen. Karl-Gustav Vessel var en mycket humoristisk man. Han tyckte alltför mycket om god mat och dryck vilket hade satt sina spår. Han gav också ett avslappnat, lättsamt och ointresserat intryck för den oinvigde.

Han var lätt att underskatta men han hade ett knivskarpt intellekt. Ingenting som gällde affärer gick honom förbi utan att hans datorliknande logiska hjärna noga hade analyserat vinstmöjlig-heter och framtida betydelse för verksamheten på både kort och lång sikt. Som kompanjoner var han och David i det närmaste det perfekta paret, ett riktigt radarpar. David var entreprenören, idésprutan och säljaren i börsmäklarfirman Lindegren & Vessel. Karl-Gustav däremot, var ekonomen, strategen och utvecklaren.

Tillsammans hade de under en tioårsperiod utvecklats från att ha varit relativt okända till en av de mest framgångsrika och kända börsmäklarna i Norden. Flera utländska intressenter hade under de senaste åren lagt bud på företaget. Detta hade inte heller passerat obemärkt. Karl-Gustav Vessel var, liksom David, sedan flera år tillbaka miljardär. Han ägde sedan några år tillbaka Stockeviks Golfklubb ute på Skaftö som under de senaste två åren hade blivit vald till årets klubb i Sverige. Innan han förvärvade den hade golflegender som Severiano Ballesteros varit där och gästspelat under uppseendeväckande former. Ballesteros blev också mycket fäst och dessutom förtjust i anläggningen och lät därför uppföra en storslagen egendom i omedelbar närhet till själva golfbanan. Dessvärre så kallade vår Herre hem honom innan han fick möjligheter att återvända och återigen förgylla golfklubben med sin närvaro.

Familjen Vessel levde också, trots sin rikedom, mer eller mindre som bohemer. De bodde i en stor etagevåning i Fiskebäckskil nere vid hamnen med en strålande utsikt ut över Gullmarsfjorden. Han och hans fru Doris kärlek för resor hade medfört att de tillbringat nästan lika mycket tid utomlands som hemma men oftast hade Karl-Gustaf varit tvungen att stanna kvar i Sverige för att arbeta. Deras dotter Nina-Victoria var också sedan förskolan klasskamrat med David och Christinas yngsta dotter Hannah-Louise.

David hade däremot sitt ursprung från en militärisk familj. Hans far hade varit inom flygvapnet under hela sin yrkeskarriär.

Han far hade börjat direkt efter militärtjänstgöringen (lumpen) på F6 i Karlsborg. Efter den hade han sökt till stridspilotutbildningen i Ljungbyhed och efter ett antal försök till slut blivit antagen. Under hans karriär hade han flugit SK-60, J-29 Flygande Tunnan, J-35 Draken och till slut AJ-37 Viggen. Därefter befodrades han och som officer fick han i stället administrativa arbetsuppgifter.

Faderns militära karriär passerade inte obemärkt för David. Redan när han var i sjuttonårsåldern hade pappan ordnat sommarjobb till honom inom den militära underrättelse-tjänsten. Det hade dock inte varit något spännande jobb som man kanske vill förknippa med arbetsplatsen. Han hade fått sitta framför en dator, stansat in uppgifter till en central databas och sammanställt rapporter som han inte hade förstått sig på. Det hade varit ett enformigt, omständigt och ett tidskrävande jobb. Det hade också tagit tid innan han till slut hade förstått att det varit operatörer utomlands som hade samlat in datan. Vad han också hade förstått på pratet under några lunchraster hade några av dem varit i fara vid flertalet tillfällen. Då hade han fått lite mer respekt för sitt arbete.

Under året som han skulle fylla tjugo år hade han fått åka till USA för att, som hans far leende hade uttryckt det, ”avsevärt förbättra konditionen genom avancerad fysisk träning samt förmåga att framgångsrikt, i närstrid, kunna värja sig i varje given tänkbar hotfull situation och vanemässigt kunna hantera vapen”. Han hade inte protesterat. Utbildnings-platsen hade egentligen varit avsedd för en av tjänstemännen inom en av de mer operativa sektionerna inom underrättelse-tjänsten. Men denne hade fått lämna återbud på grund av att facket hade lagt sig i och det hade till slut eskalerat i en prestigefylld strids- och rättvisefråga.

Resultatet hade blivit att ingen för tillfället hade fått åka. Hans far hade en kort tid efter, genom en av sina kontakter inom underrättelsetjänsten, fått reda på situationen och därefter pratat med sin chef och några av sina officerskollegor.

De hade varit överens om att det var bättre att platsen utnyttjades när den redan varit betald. David hade varit på två olika ställen under utbildningstiden. En bas ute i Mojaveöknen i Nevada och en annan i Coronado, San Diego i Kalifornien. Han hade också blivit överraskad av att det funnits en annan svensk där. Denne hade under en måltid leende bara slagit sig ner vid hans bord och presenterat sig som 'Trident', att han varit inne på slutet av sin utbildningstid, att han inom kort skulle examinerat och att det verkligen varit roligt att ha träffat en landsman. De hade också varit ute på krogen vid något tillfälle. På en sylta inne i Ridgecrest där en instruktör från Sunset Farm, som skolan internt kallades, outtröttligt och leende hade berättat vilda men som det också hade verkat vara, äkta rövarhistorier om sina insatser under Vietnam-kriget. Kvällen hade slutat med att herrarna Hamilton, Harrier och Lindegren skrattande hade vandrat hemåt i den varma kaliforniska natten, sjungit marinkårsdrillar och till slut hamnat hemma hos instruktören Harrier.

Väl hemma hos honom hade hans fru insisterat och till slut bjudit trojkan på fika. Carl hade berättat om någon slutövning i Alaska som varit jobbig och Skip Harrier hade leende kontrat med en annan mer eller mindre dramatisk historia från Vietnamkriget. David, som hade haft träningsvärk efter veckans övningar, hade roat lyssnat och funderat på hur hans egen slutövning skulle bli. Som de flesta unga landsmän som träffas utomlands, bytte de telefonnummer och lovade varandra att höras av. David träffade sedan inte Hamilton mer.

Efter slutövningen 'Hell Week' hade David ingått i ett förband, i en grupp som varit backup till livvakterna för den amerikanske presidenten under en längre utlandsresa. De hade varit beväpnade och civilklädda. Inget dramatiskt hade hänt men han hade blivit fotograferad med den amerikanske presidenten, några av hans kollegor hade blivit vänner för livet och uppdraget hade därför såklart blivit ett minne för livet. Men efter att den arton månader långa utbildningen varit över dröjde han sig kvar ett år till i USA.

Han hade ägnat sig åt frågan hur man effektivast skulle konstruera mjukvaruprocesser, dvs applikationsprogram eller appar i olika tillämpningar med den effektivaste kodningen, på en av de högst ansedda forskningsavdelningarna på Harvard University. Han hade finansierat studierna genom att parallellt med utbildningen ha jobbat som säljare av finansiella tjänster och som gymnastikinstruktör.

Efter hemkomsten till Sverige hade han blivit erbjuden jobb som systemutvecklare/programmerare på ett stort konsultföretag vilka gjorde programtillämpningar enbart för back-office tjänster. Ett av systemen han hade jobbat med hade haft namnet 'Finess' och hans jobb hade varit att åka runt till olika företag och där hade han antingen nyinstallerat eller uppgraderat deras befintliga system. Han hade också under denna tid träffat sin blivande fru. Hon hade varit IT-ansvarig på ett dotterbolag till OM-gruppen som hade haft sitt kontor på Regeringsgatan i centrala Stockholm. Han hade varit där för att uppgradera deras system. Hon hade varit ung och relativt ny på sitt jobb och de hade därför träffats ganska mycket för att ha diskuterat alla de nya systemförändringarna och de nya funktionerna som den nya versionen hade haft. På så vis hade de lärt känna varandra och till slut blivit nära i varandra.

Något år senare, under en konferens på Island, hade han träffat Karl-Gustaf Vessel. KG, som han kallades, hade jobbat för en bank i Göteborg med adekvata värdepappers-placeringar. Under en av kvällarna, där de båda hade druckit alldeles för många öl, hade KG pratat om att han hade haft planer på att starta eget. Han hade sagt att han i David nog hade funnit den säljande attitydens personlighet han länge hade sökt efter. Men David, som bara uppfattade diskussionen som allmänt fyllesvammel, hade därför inte lyssnat så noga. Hans blivande fru hade varit gravid och han hade därför bara haft tankar att fara hem till henne. KG hade sagt att de kunde väl höras av när de hade skilts åt efter att konferensen varit slut. David hade knappt hört frågan i oväsendet på tågstationen men nickat och svarat att visst, så kunde de väl det.

Väl hemma igen hade han glömt bort allting för Christina hade hittat en villa som hon gärna hade velat att de skulle ha åkt och tittat på. Men bara några veckor efter att husaffären varit klar hade KG ringt och frågat om han hade haft tid att äta lunch. KG hade varit i Stockholm och haft några viktiga frågor att prata om. David mindes det som en vändpunkt i sitt liv och han hade också precis gift sig. Det hade varit ett mycket enkelt borgerligt bröllop med bara prästen och de själva på trappan till deras nya hem. Hon hade vägrat att byta sitt efternamn så efter en natts övertalning, i deras nyinköpta säng, hade han skrattande kapitulerat. Hennes släkt hade blivit upprörda över att ingen i förväg hade fått veta något om bröllopet. Davids far hade däremot bara skrattat, önskat dem lycka till och sagt att festen kunde man väl ta någon annan gång. Han hade dock retats lite med David för att han hade tagit sin frus efternamn i stället för det mer vanliga tvärtom.

Färjan lade till i Skår, David startade motorn, förde växelväljaren till "D" och körde av färjan. När han svängde höger och västerut i korsningen mot Skaftö så började han

känna sig rejält hungrig. Som av vana fällde han ner solskyddet, sänkte farten något och började spana efter vilt. Han undrade också vilka planer hans fru hade för kvällen. Fåglar kvittrade, en ljummen vind kom in genom den öppna takluckan och ”The Blues Come Over Me” spelade i SUV:ens stereoanläggning. David kände sig i absolut balanserad harmoni och undrade hur affärerna skulle utvecklas inom den närmsta framtiden. Som vanligt var det mycket folk ute på KG:s golfbana. En plötslig svalare, nästan kall vind drog in i bilen från det öppna panoramaglastaket och David stängde igen det. Nu var det helg. Dags att sluta tänka på arbetet och i stället vila och ladda batterierna hemma med familjen.

* * * * *

Elva timmar framåt, från Sverige räknat, kastade den begynnande gryningen sitt allra första ljus över den japanska huvudstaden. I hamninloppet ute vid förorterna slogs redan de stora fartygen om att antingen få angöra kajplats eller att få lägga ut från en. Trafiken började flyta i en jämn ström från förorterna och morgonvärmen gjorde att termometern började stiga upp mot tjugofem grader. De första solstrålarna speglade sig i skyskraporna, Fuji’s snöklädda topp reste sig högt och majestätiskt i fjärran.

Mitt i den centrala stadskärnan av Tokyo, bara några stenkast från tunnelbanestationen ’Hanzomon’ således mitt i det högborgerliga distriktet Kojimachi i stadsdelen Chiyoda, faktiskt också bara ett par stenkast från en av broarna över till ön som utgör det kejsrerliga palatsets domäner, lyste det

denna tidiga lördagsmorgon uppe i de översta våningarna i ett alldeles nybyggt åttioåtta våningar högt kontorshus.

Vakterna nere i foajen, vid den stora receptionen hade inte lyckats med att dölja sin förvåning när den välkände finansmäklaren och företagsledaren, som också ägde byggnaden, ansträngt hälsade godmorgon och därefter småsprang bort mot hissarna. Ett pling så öppnades dörrarna. Han gick in och tryckte på knappen för färd hela vägen upp till takvåningen. I hissen började han fundera på den föregående kvällens middag. Han hade varit på 'Cornet', en kvarterskrog inte långt borta, med några kollegor för att diskutera den senaste tidens affärsutveckling. Det verkade dessvärre som om man höll på att förlora en alltför viktig affär. Flera incitament gav tyvärr det intrycket och det var i nuläget helt oacceptabelt. Han behövde verkligen denna uppgörelse inför framtiden. Under middagen hade han, från en kollega fått reda på att hotellaffären, som hans experter hade jobbat med under en ansenlig tidsperiod, kanske höll på att gå dem ur händerna och i stället avslutas av en konkurrerande finansmäklarfirma. För första gången på mycket länge kände han paniken komma. Detta fick absolut inte hända. Inte nu. Hans företag *måste* vinna den här affären. Måste vinna den till vilket pris som helst.

Hissen plingade till igen, dörrarna öppnades och verkställande direktören och ägaren till Sakamaki Business Relations Inc, gick med bestämda steg mot sitt kontor. Släkten Sakamaki var något av legender inom segmentet internationella finansiella affärer i Tokyo. Han hade haft en besvärlig karriär då hela det etablerade affärslivets aktörer i huvudstaden ständigt hade jämfört hans prestationer med hans numera hädangångne far och grundare av företaget. Men Hideo Sakamaki Jr hade mer än med råge infriat alla förväntningar och outtalade krav. Hans far hade råkat ut för en hjärtinfarkt dagen då Hideo hade fyllt trettiofem år.

Företagsledningen hade blivit orolig och flera kandidater från denna hade nästan omedelbart visat sitt intresse för hans fars jobb. Senare en dag, som han hade hälsat på sin far på sjukhuset, hade han blivit uppringd av hans fars närmaste man. Han hade sagt att det fanns ett tungt beslut att fatta. Hans far ville naturligtvis att hans son skulle ta över verksamheten men att han inte hade haft modet att fråga Hideo under själva besöket. Han hade helt enkelt varit rädd för att få ett blankt nej. Det hade verkligen varit ett svårt beslut. För redan vid denna tidpunkt hade Sakamaki-koncernen långt mer än tiotusen anställda och en årsomsättning på många många tusentals miljarder yen, dvs hundratals miljarder svenska kronor. Så för en nyligen gift man med fru och en liten dotter hemma, hade det verkligen varit ett tufft beslut. Men Hideo hade accepterat rollen som företagens nya VD och koncernchef.

Ett av hans första beslut hade varit att avyttra den dåvarande fastigheten företaget hade använt som huvudkontor och som dessvärre också hade stått inför ett alltför omfattande renoveringsbehov. Så han hade delegerat ansvaret till en av sina toppchefer att avyttra den befintliga byggnaden och att förvärva den då helt nybyggda skyskrapan i det högt socialt respekterade distriktet Kojimachi. Det hade varit en storbank från Yokohama som hade låtit uppföra byggnaden. Men i stället för den planerade etableringen i Tokyo hade banken i sin tur, en kort tid dessförinnan blivit uppköpt av en annan avsevärt större Tokyobaserad bank så skyskrapan hade därför inte tagits i bruk.

Den hade stått tom i nästan en månad efter färdigställandet så när fastighetschefen för Sakamaki-koncernen hade ringt upp och lagt ett rimligt bud hade både ekonomi- och fastighetschefen för stor-banken sett möjligheten att kvickt och enkelt bli av med många problem på samma gång.

- God morgon, hördes en behaglig kvinnoröst.

Hideo Sakamaki Jr stannade till och såg sig omkring. En vacker kvinna i slutet av trettioårsåldern kom honom till mötes. Hon bar på en bunt dokument. Kichi Honda hade börjat arbeta som en ung flicka på företagets huvudkontor, först som sekreterare för hans far.

- God morgon, sa Hideo Sakamaki Jr. - Det var bra att du redan är här, sa han och log. - Jag hoppas att detta ska gå fort, fortsatte han.

- Här är rapporterna, sa hon enkelt och räckte över dokumenten till honom.

- Tack, jag ska börja titta omedelbart för vi vill väl båda hem till våra familjer, sa den verkställande direktören med ett litet leende, gick in på sitt kontor, stängde dörren och satte sig sedan vid sitt skrivbord.

Han tryckte ner en knapp på den sofistikerade kommunikations-utrustningen på skrivbordet.

- Kichi, jag tar inga samtal. - Jag säger till när, sa han och började bläddra bland dokumenten.

- Ok jag förstår, hördes hennes röst från högtalaren.

Han greppade beslutsamt pappersbunten och började därefter lugnt bläddra igenom den. Några var rapporter från observatörer som bevakade en av ägarna till ett svenskt börsmäklarföretag. Han log när han läste den sista av dem.

Till slut hittade han vad han sökte efter och hans leende försvann. Det var en kopia av en artikel och den löd:

Der Spiegel 20 augusti

”Det är nu officiellt att det svenska börsmäklarföretaget Lindegren & Vessel AB har lagt ett nytt avsevärt högre bud på den japanska hotellkedja som under en längre tid har varit föremål för flertalet utredningar på grund av diverse skandaler. Hotellkedjans ägare har via en presskommuniké meddelat att det svenska budet såväl som de andra givetvis fortfarande är under beaktande.

Nasti Hotels VD Takahiro Kanehana säger i en intervju att det är beklagligt att man tvingas att sälja. Han säger också att mycket tid kommer att läggas på att hitta rätt köpare. Att Nasti Hotels Inc under nästkommande år förmodligen får en ny utländsk ägare är illa nog, var hans sista kommentar i intervjun.

Karl-Gustaf Vessel, en av ägarna till det svenska börsmäklar-företaget har bekräftat det nya budet. ’Vi ser verkligen denna affär som en mycket viktig strategisk framtidsinvestering och vi hoppas verkligen från vår sida att den ska lyckas’, sa han till Der Spiegel. ’Vad vi förstår är affären i nuläget intressant att administreras av flera olika affärsmäklare i Tokyo men vi hoppas naturligtvis att det inte på sikt varken ska försena eller skapa andra problem. Det enda vi avser är att effektivt kunna slutföra affären’, var Vessels sista kommentar.”

Nå, hur än denna affär till slut avlöper är i sig intressant. Många stora etablerade japanska affärsintressen har lyft på ögonbrynen för att detta relativt okända svenska företag med allvar har gått in i slutstriden för att ta över denna mycket gamla kända japanska hotellkedja. Vi, liksom många andra delar av världens press, väntar med stort intresse på fortsättningen och upplösningen på denna jätteaffär.

Hideo Sakamaki Jr kände svetten komma. Han reste sig upp från skrivbordsfåtöljen, tog av sig kavajen och hängde upp den på en klädhängare borta vid dörren. Han gick fram till ett av de stora panoramafönstren och tittade ut. Långt borta ute i bukten såg han stora godsartyg. Solen befann sig bakom moln. Långt därnere på marken såg han som vanligt fordonens och människans dagliga tävling om att få komma fram först. Solen kom fram bakom molnen och lyste genom fönsterrutorna. Han tog av sig slipsen, gick fram och hängde den över kavajen. Hans tankar återvände till den förestående hotellaffären.

Han undrade vilka andra än de hans kollega hade nämnt som var i slutstriden? Han gick åter fram och blickade ut genom ett av de stora fönsterna. Nå, den frågan var för tidig att besvara. Nu gällde det snarare att återigen granska de egna offerterna och leta efter fel eller misstag. Eller om det fanns något att förbättra? Kanske hade man förbisett något? Hideo skakade omedvetet sakta på sitt huvud. Nej, han trodde egentligen inte det. Sakamaki Business Relations Inc hade de allra bästa advokaterna och affärsjuristerna som pengar kunde köpa. Det var i alla fall vad Hideo Sakamaki Jr ville tro. Snart om inte alls en för avlägsen framtid kommer det att visa sig, tänkte han. Han gick fram till sitt skrivbord och tryckte återigen på en knapp.

- Kichi, jag är klar för dagen. - Du kan gå hem nu, sa han.

- Arigatu, hördes hennes röst i hörtalaren. - Då går jag och fortsatt trevlig helg.

- Vi ses på måndag, sa VD Hideo Sakamaki Jr, släppte knappen på kommunikationsanläggningen, satte sig i sin bekväma skrivbordsfåtölj och började leka med en penna mellan sina fingrar.

Han lyfte telefonluren med sin fria hand, slog ett nummer och väntade medan signalerna gick fram.

”Ja?” hördes hans fru. ”Vad händer älskling?” ”Blir du kvar länge till på kontoret?” frågade hon. ”Nej”, sa han. ”Jag ska gå nu, ska jag handla något på vägen hem?” ”Nej, jag tror inte det”, svarade hans fru. ”Ok vi ses snart”, sa han och avslutade samtalet.

Han reste sig, tog på sig kavajen, gick ut och stängde dörren till kontoret. I hissen på vägen ner hade han redan slutat tänka på sitt arbete. Utanför huvudentrén väntade hans limousine och när han närmade sig den hoppade en pigg, leende chaufför ut för att öppna dörren åt honom.

- Det är ok Kenji, jag *kan* faktiskt öppna en bildörr själv, log han.

Han öppnade dörren, klev in och satte sig tillrätta i det mjuka lädersätet.

- Vart vill ni åka master Sakamaki, frågade den unga chauffören när han förde växelväljaren till drive-läget.

- Kör ner till Ginza, jag vill handla lite innan hemfärden.

- Absolut master Sakamaki, det ska bli master Sakamaki, sa chauffören och styrde ut den stora svarta direktionstvagnen i den redan smått intensiva Tokyo-trafiken.

VD:n för Sakamaki Business Relations Inc lutade sig tillbaka, slöt ögonen och slumrade till under, den förhållandevis korta, färden ner till Ginzadistriktet.

* * * * *

Solen stod som ett eldklot precis ovanför horisonten när
David stannade till framför den robusta järngrinden utanför
hemmet ...